

שמדובר על ערכירוח ותרבות, כך הם טוענים, אין מקום לשיקולים של מחיר. אם המיליונים יסייעו להוציא את הבימה מן ה"בוץ" הם אומרים, "ההשקעה כדאית".

אלא שלרוע המזל אין כל סימן לכך שהמיליונים שהושקעו מכספי הציבור כדי להציל את הבימה אמנם יסייעו להוציאה מן ה"בוץ". עד כמה שהדברים נראים עכשיו, על סמך מצבו של התיאטרון הישראלי בשנים האחרונות, קרוב לחדאי שהמיליונים דוקא ישקיעו את הבימה עוד יותר עמוק בבוץ. זה יהיה אולי בוץ מצוחצח ומבריק, אבל בכל זאת בוץ כלכלי שאין ממנו מוצא.

היה זה אותו פארקינסון שקבע בזמנו את הכלל, אחד מחוקי פארקינסון הנודעים, כי ככל שמוסד בונה לעצמו בניין מרחח ו מפואר יותר, כן קטנה יעילותו ביחס ישר לגידול בנחיות ובעושר. פארקינסון התכוון בעיקר לחברות כלכליות. אולם בישראל של שנות ה-70 תיאטרון הוא עסק כלכלי טהור. ההסתבכויות הכספיות של הבימה הן שהכניסוה בזמנו לבוץ. ההסתבכויות הכספיות של התיאטרון החתיק אהל — קברו אותו

מאורע. איפיינה אותו ההצגה שהוצגה על הבמה. היא שהעידה כי המדובר אינו כי רנסאנס של התיאטרון הישראלי אלא בהלי ויתור.

הבנין המודרני הנוצץ, שנועד להקים לי תחיה את התיאטרון הממלכתי הגדול, יהיה כפי הנראה מצבת יקרה ונוצצת, אבל מצבה.

★ ★ ★ חוקצות מזמנה לסדרנים

תחיתת של הבימה תוכננה עלידי מנהליו החדשים של התיאטרון, המני הלי (גבריאלי צפרוני) והאמנותי (דיידי ויליאם) להיערך עלידי סידרה של מחזות חדשים: בתשס"ח של ציכוב, הקיץ, הלון וחזור של המחזאי הישראלי ישראל אלירז, ארתור אוי של ברבט וגולת הכותרת — חג הסנדלרים של תומאס דקר.

שלוש מהצגות אלה נועדו להיות הצגות יוקרה, שישעירו את חיי התיאטרון בארץ, כמו בימים הטובים שכל הצגה בהבימה היתה חג לתיאטרון הישראלי. במשך כמעט

הלווייה ב-7,500,000 ל"

לתיאטרון הממלכתי

שוקבר בערימת שיש וזכוכית

גם כן זמן קצר אחרי ששיפץ את בניינו, אם כי בהוצאה קטנה בהרבה מזו שהוצאה בנסיון להחזיר את הבימה לחיים.

פאר חיצוני מוסף ללא ספק לחתייה התיאטרונת. הוא הופך את ההליכה לתיאטרון לביקור במקום השונה מן השיגרה גה חולין. הוא מאציל על בית התיאטרון אחירה של אצילות והרחבת הדעת הדרושה כדי לס פוג חתייה תיאטרונת עד תומה. אולם לכל אלה אין כל ערך כאשר לתיאטרון אין מה למכור. כאשר אין לו קו מנחה או אידיאה כלשהי המתווה את בחירת הרפרטואר שלו. אין גם כל טעם בבחירת מחזות קלאסיים להצגה על סמך הצלחתם בחו"ל, כאשר לי רשות תיאטרון לא עומד צחת של שחקנים בעלי רמה ויכולת, המסוגלים להעלות הצגה כזו — וזה בדיוק מה שקורה בזמן התיאטרון בהבימה.

★ ★ ★

דמה אין שחקנים?

כאשר ייסדה קבוצת צעירים נלהבת את הבימה במוסקבה, לפני 50 שנה, עלתה לארץ כקולקטיב מאורגן אחרי שמונה (המשך בעמוד 23)

עונה שלימה הועסקו שלושה במאים זרים בביום ההצגות. הון עתק הושקע בתפאור רות. רק התפאורה להצגת בתשס"ח עלתה למעלה מ-100 אלף ל"י.

אף אחת מהצגות אלה לא קצרה את התגובות המצופות. המבקרים הסקרנים לי גבי החידושים שהונהגו בהבימה, יכלו להתפעל אולי מתלבושות הסדרנים החדשות, דוגמת מדי הייצוג של הקומדי פראנסיז, עם הולצות מלמלה ומקטורנים סגולים, אבל לא ממה שראו על הבמה. המבקרים המקצועיים קטלו את ההצגות בזו אחר זו, או שהסתפקו במתמאות פושרות.

כאשר נערכה הפתיחה התגיגית היה כבר ברור שהרפרטואר של הבימה הוא קטסטרופה, ביוון לתיאטרון הישראלי, ומחול גוסף בשרשרת המחזקים שהעמידו סימן שאלה על קיומה של הבימה כתיאטרון אחי רי יובל שנים.

★ ★ ★

לפי חוק פארקינסון

זה הזוכרים להבימה את חסד נעני ריה, טענים שאין לכאוב את כאב ה"סוף" שהושקע בשיפוץ הבנין. כי במקום

ראשיהממשלה, גולדה מאיר, מחובקת על ידי רעייתו של השחקן הוותיק אהרן מסקין.

ביקור הגברת הזקנה

נשיא המדינה זלמן שזר מגיע לחברת השחקנית חנה רובינא.

נשיאים ורוח ותיאטרון אין

בריזיט וארנון מילצין

ייצגו את נוער הדיסקוטקים של תל אביב בפתיחה. בריזיט, ילית צרפת, בין אלו שהקסימו בתלבושתן.

צפרוני ואופירה נבון

יצחק נבון בעת ההפסקה בפואייה המפואר של הבניין החדש מאחוריה נראה גבריאלי צפרוני, המנהל הנוכחי של התיאטרון.

מישא אשרוב ודליה פרידלנד

היו בין הבולטים בטחוקני דור הביניים של הבימה שאירחו את המשתתפים במסיבת הקוקטייל בתום הצגת חג הסנדלרים.